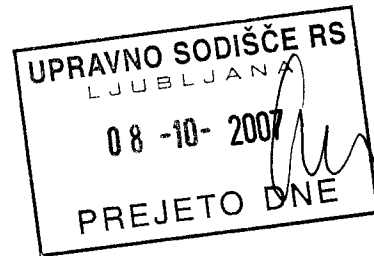

REPUBLIKA SLOVENIJA		
INFORMACIJSKI POOB LAŠČENEC		
Prejeto:	11-10-2007	Sig. znak: 010
Vrednost:	Vredn.:	Priloge:
Šifra zadeve: 021-79/2005/16		

U 167/2006
26

I Up 1126/2006-2

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Vrhovno sodišče Republike Slovenije v Ljubljani je v senatu pod predsedstvom vrhovnega sodnika Bojana Dolenca, ob sodelovanju vrhovnih sodnic Milice Štern in svetnice Irene Badovinac-Bjelič kot članic senata in pravosodnega svetnika dr. Erika Kerševana, ki je v zadevi poročal ter višje pravosodne svetovalke Maše Trbanc Logar kot zapisničarice, v upravnem sporu, ki ga je sprožila tožeča stranka **Slovenska odškodninska družba**, Mala ulica 5, Ljubljana, ki jo zastopa Nenad Zečević, odvetnik v Mariboru, zoper toženo stranko **Informacijsko pooblaščenko**, zaradi dostopa do informacij javnega značaja, o pritožbi tožeče stranke po 2. odstavku 107. člena Zakona o upravnem sporu (Uradni list RS, št. 105/2006, ZUS-1) zoper sodbo Upravnega sodišča Republike Slovenije, št. U 167/2006 z dne 11.5.2006, na seji dne 12.9.2007

r a z s o d i l o :

Pritožba se zavrne in se potrdi izpodbijana sodba.

O b r a z l o ž i t e v :

Z izpodbijano sodbo je sodišče prve stopnje na podlagi 1. odstavka 59. člena Zakona o upravnem sporu (Uradni list RS, št. 50/97 in 70/2000, ZUS) tožbo tožeče stranke zoper odločbo tožene stranke, št. 021-79/2005 z dne 22.12.2005, zavrnilo kot neutemeljeno. Z navedeno odločbo je tožena stranka ugodila pritožbi Petre Sovdat, novinarko časnika Finance, ki je v tem sporu prizadeta stranka, in odpravila prvostopenjsko odločbo in tožeči stranki kot prvostopenjskemu organu zadevo vrnila v ponovni postopek, pri čemer je tožeča stranka dolžna zahtevo in predlog odločitve v 15 delovnih dneh predložiti v odločanje Vladi Republike Slovenije, Vlada Republike Slovenije pa je dolžna o zahtevi odločiti v 15 delovnih dneh od prejema navedenega predloga odločitve. Tožeča stranka na zahtevo prizadete stranke z dne 16.9.2005 o posredovanju pogodbe o prodaji deleža tožeče stranke v družbi Mercator d.d. v pisni obliki ni izdala odločbe, temveč je prizadeti stranki posredovala zgolj dopis z dne 26.9.2005, v katerem je zavrnila posredovanje tega dokumenta z utemeljitvijo, da tožeča stranka ni oseba javnega prava in torej ni organ, ki bi bila zavezana posredovati informacije na podlagi Zakona o dostopu do informacij javnega značaja (Uradni list RS, št. 24/03 in 61/05, ZDIJZ) oziroma, da ta zaveza obstaja le glede podatkov iz tistih delovnih

področij, na katerih deluje kot nosilec javnega pooblastila. Prizadeta stranka je zato vložila pritožbo zaradi molka organa, o kateri je tožena stranka odločila s svojo odločbo in pritožbi ugodila, tožeča stranka pa je zoper to odločbo vložila tožbo v upravnem sporu.

V svoji sodbi prvostopenjsko sodišče navaja, da je tožečo stranko štelo za osebo javnega prava, ki je kot taka zavezana za posredovanje informacij skladno z ZDIJZ, pri čemer je to svojo presojo oprlo na vrsto kriterijev. Tožečo stranko je ustanovila Republika Slovenija z zakonom (Zakon o Slovenskem odškodninskem skladu, Uradni list RS, št. 7/93 in 48/94; ZSOS) kot edini ustanovitelj (kriterij akta ustanovitve), tožeča stranka pa je bila ustanovljena kot sklad, ki je finančna organizacija za poravnavo obveznosti upravičencem po Zakonu o denacionalizaciji (Uradni list RS, št. 27/91, 56/92 – odl. US, 13/93 – odl. US, 31/93, 24/95 – odl. US, 20/97 – odl. US, 23/97 – odl. US, 65/98, 76/98 – odl. US, 66/00, 66/00 – obv. razl., 11/01 – odl. US, 54/02 – odl. US in 18/05 odl. US; ZDen), Zakonu o zadrugah (Uradni list RS, št. 13/92; ZZad) in drugih predpisih, ki urejajo denacionalizacijo premoženja (2. člen ZSOS). Ustanovitev tožeče stranke temelji in izhaja iz 49. člena ZDen, ki je predvidel ustanovitev SOS, v katerem se bodo zbirala sredstva za kritje obveznosti iz izdanih obveznic. Po mnenju sodišča je bila torej tožeča stranka ustanovljena kot namenski sklad za poplačilo finančnih obveznosti, ki jih ima država do denacionalizacijskih upravičencev. Sodišče ne dvomi, da je bila tožeča stranka ustanovljena zaradi zagotovitve javnega interesa. Glede na namen ustanovitve je bila tožeča stranka ustanovljena v javnem interesu, saj je bila sama izvedba denacionalizacije v javnem interesu (kriterij namena). V primeru tožeče stranke je Republika Slovenija kot ustanoviteljica tudi edini delničar, ki zaradi posebne narave in namena ob ustanovitvi tožeče stranke nosi tudi odgovornost za njene obveznosti s tem, da je za to dolžna zagotavljati po potrebi tudi dodatna sredstva (kar je kot nujni element ustavne skladnosti te ureditve ocenilo tudi Ustavno sodišče RS v svoji odločbi U-I-140/94 z dne 14.12.1995), to pa jo loči od vseh delniških družb, pri katerih delničarji niso dolžni skrbeti za izpolnjevanje obveznosti s strani delniške družbe in zanje že glede na njen temeljni namen ustanovitve ne odgovarjajo (kriterij razmerja do ustanovitelja). Ob analitični primerjavi določb Zakona o gospodarskih družbah (ZGD) in ZSOS, ki se nanašajo na delniško družbo, prvostopenjsko sodišče zato zaključuje, da je delovanje tožeče stranke kot delniške družbe urejeno sui generis, določbe ZGD pa se uporabljajo subsidiarno. Sodišče se sicer strinja s tem, da je cilj delovanja tožeče stranke povečevanje premoženja in da mora z njim ravnati kot dober gospodarstvenik, vendar pa je končni cilj in namen delovanja tožeče stranke izplačilo denacionalizacijskih upravičencev. ZSOS v 3. odstavku 4. člena sicer določa, da ima Republika Slovenija med drugim tudi pravico do dividende, vendar pa 18. člen ZSOS določa, da se dobiček, ki ga iz poslovanja z vrednostnimi papirji ter z drugimi dejavnostmi ustvari tožeča stranka, le-ta obvezno razporedi v rezerve. Iz ustvarjenih rezerv tožeča stranka pokriva tudi izgubo. To z drugimi besedami pomeni, da namen delovanja tožeče stranke ni ustvarjanje dobička, ki bi šel ustanovitelju oziroma lastniku, ampak z ustvarjanjem dobička povečati premoženje, ki bo namenjeno končnemu cilju – poplačilu denacionalizacijskih upravičencev. S tem bo izpolnjen tudi javni interes, zaradi katerega je bila tožeča stranka tudi ustanovljena. Tožeča stranka zato ne izpolnjuje kriterijev, ki bi jo uvrščali med zasebnopravne osebe, saj jo od tega ločijo številni pomembni kriteriji (način ustanovitve, vloga države, načina uporabe dobička, odgovornosti ustanovitelja za njene obveznosti in odvisnost od volje države ne samo kot ustanoviteljice in delničarke, ampak tudi kot oblastvenega organa). To pa jo pomembno razlikuje od zasebnopravnih oseb in njihovih značilnosti, ki so podrejene povečevanju premoženja in pridobivanju dobička v korist lastnika. Namen in cilj tožeče stranke je izplačilo izdanih obveznic kot zagotovitev enega od temeljnih ciljev ZDen, zato lahko govorimo tudi o namenskem skladu, ki deluje v statusni obliki delniške družbe. Sodišče je tudi samo ob upoštevanju naštetih kriterijev opravilo preizkus in nima nobenih pomislekov o tožeči stranki kot osebi javnega prava. Tožeča stranka je prosilki zavrnila dostop do zahtevanih informacij ter kot razlog navedla, da so ti podatki poslovna skrivnost (6. člen ZDIJZ). Prosilka pa se je v zvezi s tem sklicevala na javni interes v skladu z 2. odstavkom 6. člena

ZDIJZ, ki določa, da se dostop do zahtevane informacije dovoli (ne glede na določbe 1. odstavka 6. člena, ki se nanašajo na zavrnitev dostopa v taksativno naštetih primerih), če je javni interes glede razkritja močnejši od javnega interesa ali interesa drugih oseb za omejitev dostopa do zahtevane informacije. Ker se je torej prosilka sklicevala na prevladujoč javni interes za razkritje in ne gre za v zakonu določene izjeme, je po mnenju prvostopenjskega sodišča tožena stranka v nadaljevanju pravilno odločila oziroma naložila tožeči stranki, da predloži zahtevo in predlog odločitve v odločanje Vladi Republike Slovenije na podlagi 21. člena ZDIJZ, ki med drugim določa, da o zadevi na predlog predstojnika odloči Vlada, če je zavezan organ državne uprave, državnega tožilstva ali državnega pravobranilstva, oseba javnega prava, katere ustanovitelj je država, nosilec javnih pooblastil ali izvajalec javne službe na državni ravni. Glede na predhodna izvajanja je tožeča stranka oseba javnega prava, katere ustanovitelj je država, torej je to napotilo tožene stranke pravilno in v skladu z zakonom. Pri tem bo izveden test javnega interesa, pretehtalo se bo vprašanje, ali je javni interes močnejši od interesa varovanja poslovne skrivnosti kot izjeme od prostega dostopa do informacij javnega značaja. Prvostopenjsko sodišče zaključuje, da ni dvoma, da lahko prihaja do nasprotovanja interesov, vendar je javni interes vedno dokaj močan, ko gre za situacije v zvezi s pridobivanjem oziroma porabo javnih sredstev ter posledično odgovornostjo ter transparentnostjo odločitev, ki jih v zvezi s tem sprejemajo osebe javnega prava.

Zoper prvostopenjsko sodbo se pritožuje tožeča stranka zaradi bistvene kršitve določb postopka v upravnem sporu, zmotne uporabe materialnega prava in zmotne in nepopolne ugotovitve dejanskega stanja.

Tožeča stranka v pritožbi obširno navaja različna stališča. Glede kršitev pravil postopka navaja, da prvostopenjsko sodišče sodbe ni zadovoljivo obrazložilo, razlogi o odločilnih dejstvih so pomanjkljivi oziroma nejasni in zaradi tega sodbe ni mogoče preizkusiti. Kot argumentacijo tej trditvi tožeča stranka navaja, da so navedbe tožeče in tožene stranke po straneh veliko obsežnejše kot obrazložitev sodišča o dejanski in pravni podlagi sodbe. Prav tako po mnenju tožeče stranke vseh kriterijev za odločitev o tem, da je tožeča stranka oseba javnega prava, prvostopenjsko sodišče ni zadovoljivo pojasnilo, tožeča stranka pa na svoje tožbene navedbe ni dobila odgovorov oziroma ni dobila pravih odgovorov. S tem pa je bil po mnenju tožeče stranke kršen tudi 14. in 22. člen Ustave RS, ker mora prvostopenjsko sodišče po sodni praksi Ustavnega sodišča RS prepričljivo odgovoriti na vse relevantne navedbe strank in argumentirati svoja pravna stališča. Tožeča stranka se ne strinja s sodiščem prve stopnje glede obstoja javnega interesa pri ustanovitvi in delovanju tožeče stranke ter navaja, da ustanovitev tožeče stranke z zakonom še ne pomeni, da gre za osebo javnega prava. Po mnenju tožeče stranke bi morala država z zakonom kot ustanovitvenim aktom v primeru osebe javnega prava urediti tudi vsa statusno-pravna vprašanja take osebe, kar pa se pri tožeči stranki ni zgodilo. Ker Zakon o javnih skladih (Uradni list RS, št. 22/00, ZJS), s katerim je prišlo do klasifikacije pravnih oseb na pravne osebe javnega prava in pravne osebe zasebnega prava, tožeče stranke ni uvrstil med javne sklade, temveč jo je poimenoval kot delniško družbo, jo je s tem po mnenju tožeče stranke razvrstil med osebe zasebnega prava. K sklepu, da tožeča stranka ni oseba javnega prava, prispevajo po stališčih tožeče stranke tudi različni drugi argumenti, in sicer, da ZSOS izrecno določa, da je tožeča stranka delniška družba in da se zanjo uporablja pretežna večina določb ZGD, med osebe javnega prava pa ne moremo uvrstiti delniške družbe (tudi, če je bila ustanovljena z zakonom), pri kateri izvrševanje javnih pooblastil ne predstavlja bistvenega ali pretežnega dela poslovanja. Nadalje je v korist stališču, da je tožeča stranka oseba zasebnega prava tudi to, da se zanjo (po njenih stališčih) ne uporabljajo določbe Zakona o javnih financah, ki ureja prodajo državnega premoženja, da je dejavnost tožeče stranke komercialne narave, pa tudi interes, ki ga zasleduje je interes točno določenih oseb (upravičencev do denacionalizacije), ki ga zato ni mogoče enačiti z javnim interesom. Tožeča stranka tudi ni proračunski uporabnik, nadzor nad poslovanjem opravlja organizacija, pooblaščen za opravljanje ekonomsko finančne revizije, za

tožečo stranko se ne uporabljajo določbe Zakona o javnih uslužbencih. Ker tožeča stranka deluje v tržnih razmerah (podjetniško), mora biti varovana zlasti na področju informacij; tako bi v primeru, ko bi morala vsakomur posredovati informacije kot oseba javnega prava, to pomenilo velik »hendikep« za tožečo stranko, kar bi pripeljalo do položaja, ki bi bil v temeljnem nasprotju s ciljem, zaradi katerega je bila tožeča stranka sploh ustanovljena, njeno poslovanje pa bi se »zrušilo«. Tožeča stranka tako predlaga, da pritožbeno sodišče spremeni prvostopenjsko sodbo tako, da razveljavi odločbo tožene stranke oziroma podredno, da razveljavi sodbo prvostopenjskega sodišča in mu vrne zadevo v novo sojenje.

Tožena stranka, prizadeta stranka in zastopnik javnega interesa na pritožbo niso odgovorili.

Glede na prehodno določbo 2. odstavka 107. člena ZUS-1 se vložena pritožba obravnava kot pritožba po ZUS-1, saj je v tem primeru pravnomočnost sodbe po 3. odstavku 10. člena Zakona o informacijskem pooblaščenca (Uradni list RS, št. 113/2005) pogoj za izvršitev upravnega akta.

Pritožba ni utemeljena.

Po presoji pritožbenega sodišča je odločitev prvostopenjskega sodišča zakonita in pravilna.

Tožeča stranka v svoji pritožbi zatrjuje kršitev pravil postopka in s tem povezano kršitev določb 14. in 22. člena Ustave RS, ker naj bi prvostopenjsko sodišče svojo sodbo pomanjkljivo obrazložilo in se ni opredelilo do vseh tožbenih navedb. Pri tem pa pritožbeno sodišče opozarja na razlikovanje med obravnavo ter obrazložitvijo dejanskih in pravnih vprašanj. Glede vprašanja ugotovitve dejanskega stanja ter izvedbe dokazov je dolžno prvostopenjsko sodišče presoditi vse relevantne navedbe stranke, se opredeliti do dokaznih predlogov in na podlagi izvedenih dokazov in ugotovljenih dejstev napraviti sklep o dejanskem stanju, ki mora biti logičen in konsistenten ter obrazložen tako, da bo vsaki stranki razvidno, na kakšen način je sodišče prišlo do svojih ugotovitev. Seveda pa se sodišču ni potrebno opredeljevati do nerelevantnih navedb strank, ki v ničemer niso povezane z obravnavano zadevo, npr. ker ne kažejo na dejstva, ki so glede na materialni predpis relevantna za odločitev v zadevi, itd. V teh primerih tudi prvostopenjskemu sodišču ni potrebno podrobneje obrazložiti, katere navedbe strank je štelo za nerelevantne, niti ni potrebno podrobneje navajati razlogov za tako stališče, saj je o stališču prvostopenjskega sodišča o nerelevantnosti določenih navedb mogoče sklepati že iz tega, ker v obrazložitvi prvostopenjske sodbe niso navedene kot podlaga za odločitev sodišča.

Pri obravnavi pravnih vprašanj pa je potrebo poudariti, da je uporaba in interpretacija pravnih pravil v pristojnosti sodišča, tako da je pravilnost uporabljenega materialnega prava prvostopenjsko sodišče sicer dolžno presojati v okviru navedb strank, vendar pa ni vezano na interpretacijo, ki jo kot pravilno zagovarja posamezna stranka v sporu. Prvostopenjsko sodišče lahko torej sporno pravno vprašanje razreši tudi na način, ki odstopa od stališč strank v postopku, saj gre po vsebini za temeljno funkcijo sodnega odločanja (*iura novit curia*) in se zato tudi ni dolžno opredeljevati do vseh navedb, ki jih v zvezi z interpretacijo in uporabo pravnih norm navedejo stranke v upravnem sporu. Argumentacija sodišča v obrazložitvi sodbe je v tem delu namenjena zgolj predstavitvi, kako je sodišče uporabilo pravo in zakaj tako, to pa ni odvisno od stališč strank glede pomena pravnih norm. Tako se mora prvostopenjsko sodišče v okviru presoje zakonitosti izpodbijanega upravnega akta opredeliti le do tistih relevantnih vidikov, ki lahko z vidika ustavne ureditve in sprejetih meddržavnih pogodb omejujejo presojo sodišča glede uporabe in interpretacije materialnega prava, in sicer predvsem: glede morebitne neustavnosti določb zakona, ki ga je dolžno uporabiti (156. člen Ustave RS; če sodišče ugotovi, da je tak zakon neustaven mora prekiniti postopek in začeti ustavni spor pred Ustavnim sodiščem), glede vprašanja uporabe meddržavnih pogodb v obravnavani zadevi

(npr. Evropske konvencije o človekovih pravicah in drugih ratificiranih pogodb, ki se uporabljajo neposredno) ter glede uporabe prava Evropske unije, ki imajo skladno s 3a. členom Ustave RS v Republiki Sloveniji neposredni učinek. O drugih navedbah strank glede uporabe materialnega prava se prvostopenjsko sodišče ni dolžno izrecno opredeljevati, lahko pa to stori, če meni, da je o kakšnem od navedenih pravnih vprašanj potrebno posebej poudariti stališče sodišča.

Pritožbeno sodišče ugotavlja, da je bilo v obravnavani zadevi tako v postopku na prvi stopnji kot tudi v pritožbi kot sporno postavljeno le eno glavno vprašanje in to je, ali je tožeča stranka oseba javnega prava v smislu ZDIJZ, ali ne. Pri tem pa ne gre za dejansko vprašanje, temveč za vprašanje pomena pravnega pojma »osebe javnega prava« iz 1. člena ZDIJZ, torej za vprašanje uporabe prava. Ker pa gre za pravno vprašanje, se pritožnik moti, ko meni, da je prvostopenjsko sodišče pomanjkljivo obrazložilo svojo sodbo, saj je iz izpodbijane sodbe jasno razvidno stališče sodišča glede pomena tega pravnega pojma in utemeljitev te interpretacije. V pritožbi navedena primerjava med dolžino sodbe in dolžino navedb tožeče stranke je povsem nerelevantna. Prav tako pa z vidika procesnih kršitev tudi ni relevantno stališče tožeče stranke, da ji po njenem mnenju prvostopenjsko sodišče ni dalo pravih odgovorov na njene tožbene navedbe, saj gre tu kvečjemu za spor glede pravilne uporabe materialnega prava. Zato pritožbeno sodišče ugotavlja, da do zatrjevane kršitve pravil postopka v upravnem sporu s strani prvostopenjskega sodišča v tem primeru ni prišlo.

Glede pravilnosti uporabe materialnega prava pa se pritožbeno sodišče pridružuje stališču prvostopenjskega sodišča in tožene stranke, da je tožeča stranka Slovenska odškodninska družba d.d. oseba javnega prava v smislu ZDIJZ. Tožeča stranka je bila ustanovljena z zakonom (ZSOS) kot Slovenski odškodninski sklad, ki sicer mora ohranjati svojo premoženjsko substanco, vendar ne z namenom pridobivanja dobička, temveč z namenom poplačila določenih obveznosti, ki izvirajo iz javnopravnih predpisov (npr. upravičencev do denacionalizacije, itd.). Ker pa te obveznosti izvirajo iz zakonov in ne iz zasebnopravnih poslov, je seveda očitno, da gre za zasledovanje javnega interesa, ki je bil podlaga za sprejem takih aktov. Zakon vselej predstavlja priznanje določenih interesov posameznikov, skupin ali organizacij za javni interes ter zato te interese tudi zavaruje s tem, da določi temu ustrezne pravice, obveznosti ali pravne koristi. Zato je povsem napačno stališče tožeče stranke, da postopek denacionalizacije, določen z ZDen, ni v javnem interesu, temveč zgolj v interesu upravičencev do denacionalizacije. Prav tako je tudi zgrešeno naziranje tožeče stranke, da mora zakon pri ustanovitvi določene pravne osebe vselej urediti vsa statusno-pravna vprašanja take osebe, da jo je mogoče šteti za osebo javnega prava. Tako v teoriji kot tudi v praksi je nesporno, da se lahko tudi pri osebah javnega prava uporabljajo organizacijske ali statusne rešitve, ki veljajo za osebe zasebnega prava, če poseben zakon tako izrecno določi: tako se npr. za javna podjetja, ki so osebe javnega prava, uporabljajo določbe ZGD, sistemski Zakon o gospodarskih javnih službah (Uradni list RS, št. 32/93, ZGJS) pa vsebuje manj kot deset členov, ki se na to pravno-statusno obliko nanašajo. Tudi stališče tožeče stranke, da je ZJS opravil klasifikacijo pravnih oseb na pravne osebe javnega prava in pravne osebe zasebnega prava, ne drži: ZJS je določene predhodno ustanovljene pravne osebe z namenom preglednosti ureditve javnega sektorja preoblikoval v javne sklade, pri čemer pa je točno navedel, na katere pravne osebe se to preoblikovanje nanaša (56. in 57. člen ZJS), nikakor pa ni določil razmejevanja med osebami javnega in osebami zasebnega prava. Slovenski odškodninski sklad z ZJS ni bil uvrščen med javne sklade, vendar pa to ne pomeni, da bi zaradi tega postal oseba zasebnega prava. ZJS je vzpostavil poimenovanje »javni sklad« le za pravne osebe, ki delujejo kot javni skladi po tem zakonu (8. člen). Zato je zakonodajalec v izogib zmotam uporabnikov določil, da se morajo druge pravne osebe, organizacijske enote in posamezniki, ki v svojem imenu uporabljajo besedo »sklad«, preimenovati do 30.9.2000, pri čemer pa je dopustil nekaj izjem (1. in 2. odst. 60. člena ZJS). Za Slovenski odškodninski sklad pa je ZJS izrecno določil le njegovo preimenovanje v Slovensko odškodninsko družbo (3. odst. 60. člena ZJS) in ne preoblikovanje v osebo zasebnega prava. Prav tako je na podlagi ZSOS in odločitev

Ustavnega sodišča RS jasno razvidno, da gre pri izvrševanju ustanoviteljskih oziroma korporacijskih pravic in obveznosti pri tožeči stranki za razmerje, ki bistveno odstopa od gospodarskih družb zasebnega prava (tako npr. po zakonu opravlja vlogo skupščine Slovenske odškodninske družbe Vlada Republike Slovenije – 19. člen ZSOS, nadzorni odbor sklada imenuje Državni zbor Republike Slovenije – 20. člen ZSOS, itd). Vprašanje, ali je pretežna oblika poslov oblastvene ali zasebnopravne narave glede na dane značilnosti tožeče stranke za njeno opredelitev pravnega statusa kot osebe javnega prava, ne more biti odločujoče. Enako velja tudi glede vprašanja uporabe določb Zakona o javnih uslužbencih, saj se ta zakon ne uporablja za vse osebe javnega prava.

ZDIJZ ne opredeljuje podrobneje kriterijev za opredelitev pojma osebe javnega prava, zato se bodo šteje za organe iz 1. člena ZDIJZ vse tiste osebe javnega prava, ki imajo ta status po splošnih pravilih upravnega prava. Po načinu ustanovitve, namenu delovanja in razmerju do ustanovitelja je torej tožeča stranka nedvomno oseba javnega prava in zato tudi organ, ki je zavezan posredovati informacije v smislu 1. člena ZDIJZ.

Pritožbeno sodišče ob tem poudarja, da bo vprašanje škodljivosti posredovanja zahtevanih informacij za delovanje tožeče stranke ter razmerje do javnega interesa glede dostopnosti do teh informacij stvar nadaljnjega upravnega in sodnega postopka, kot je to pravilno opredelila tožena stranka. Ker sodišče v tem sporu ne odloča meritorno o sami obveznosti posredovanja zahtevanih informacij, se do tega vprašanja tudi ni bilo potrebno opredeljevati.

Pritožba med svojimi razlogi navaja tudi, da je prvostopenjsko sodišče nepopolno oziroma zmotno ugotovilo dejansko stanje, tožeča stranka pa tudi v pritožbi ne pojasni, kateri del dejanskega stanja naj bi bil napačno ugotovljen, niti ne predlaga nobenih dokazov, ki bi jih bilo potrebno v ta namen izvesti ali drugače presoditi.

Pritožbeno sodišče je pri odločanju o pritožbi skladno s 1. odstavkom 107. člena ZUS-1 uporabilo določbe ZUS-1 in na podlagi 76. člena ZUS-1 zavrnilo pritožbo kot neutemeljeno ter potrdilo izpodbijano sodbo iz razlogov, ki jih je navedlo v tej sodbi.

V Ljubljani, 12.9.2007

Predsednik senata
Bojan Dolenc, l. r.

Ta prepis je soglasen z izvornikom.
Podpis pristojnega delavca sodišča: